

El partit que ho va canviar tot

L’Abril tenia nou anys i hi havia una cosa que li encantava per sobre de gairebé tot: jugar a futbol.

Cada dimarts i cada dijous anava als entrenaments amb un gran somriure. Li agradava fer passades, aprendre regats nous, xutar a porteria i riure amb les seves companyes. Quan entrenava, se sentia lliure i feliç.

Però hi havia una cosa que no li agradava gens.

Els partits del cap de setmana.

Cada divendres, quan l’entrenador deia la convocatòria, l’Abril sempre buscava una excusa.

—Aquest cap de setmana no puc…

—Tinc un aniversari…

—Em fa una mica de mal la cama…

La veritat era una altra.

Tenia por.

Por que les altres nenes juguessin millor que ella.

Por d’equivocar-se.

Por de fallar un gol.

Por que tothom la mirés.

I, sobretot, por de no ser la millor.

L’entrenador feia temps que se n’havia adonat. Un dia, després de l’entrenament, li va preguntar amb molta calma:

—Abril, t’ho passes bé entrenant?

—Sí! M’encanta! —va respondre sense pensar-s’ho.

—I si t’ho passes tan bé entrenant… per què no vols jugar els partits?

L’Abril va abaixar el cap.

—Perquè tinc por de fer-ho malament.

L’entrenador va somriure.

—Saps una cosa? Els millors jugadors i jugadores del món també s’equivoquen. Fallen passades, xuts i partits. El que els fa especials no és no equivocar-se mai. És que continuen jugant.

Aquella tarda, els seus pares també van parlar amb ella.

—Abril —li va dir la mare—, nosaltres no venim a veure si marques tres gols.

—Ni a comptar les errades —va afegir el pare—. Venim perquè ens encanta veure’t gaudir del que més t’agrada.

Aquelles paraules li van quedar donant voltes al cap.

Finalment, aquell dissabte va decidir ser valenta.

Va posar-se les botes, va respirar profundament i va sortir al camp.

Al principi estava molt nerviosa. Les cames li tremolaven una mica.

Va fallar una passada.

Després una altra.

Per un moment va pensar que havia estat un error anar-hi.

Però una companya li va dir:

—No passa res! Continuem!

Llavors l'Abril va tornar a demanar la pilota.

Va fer una bona passada.

Va recuperar una pilota.

Va ajudar una companya a marcar un gol.

I, sense adonar-se'n, va començar a riure.

Corria, celebrava, animava l'equip… i ja no pensava si era la millor o si algú l'estava mirant.

Només pensava a jugar.

Quan el partit va acabar, va córrer cap als seus pares amb les galtes vermelles i un somriure enorme.

—Ha estat superdivertit!

L’entrenador li va picar l’ullet.

—Ho veus? El més important no era guanyar ni ser la millor.

L’Abril va assentir.

Aquell dia va descobrir una cosa que recordaria sempre.

Que la por es fa més petita quan t’atreveixes a provar.

Que equivocar-se forma part d’aprendre.

I que el millor trofeu de tots és acabar un partit amb un gran somriure i el cor ple d’alegria.

Des d’aquell dia, l’Abril va continuar entrenant com sempre.

Hi havia partits en què jugava molt bé.

D’altres, no tant.

Però ja no es quedava a casa.

Perquè havia descobert que el més important no era ser la millor.

El més valuós era gaudir fent allò que tant estimava: jugar a futbol amb el seu equip.